

VREDE ALS DOEL

Pas geleden herlas ik in het Tekstboek de paragraaf ‘Het bepalen van het doel’ (T17.VI). Het zou bijna onmogelijk zijn geweest deze tekst te lezen *zonder* aan mijn specifieke situatie op dit moment te denken. Ik deel graag wat ik las, en wat er door me heen ging:

“De doelstelling van de Heilige Geest is algemeen. Nu zal Hij met jou werken om die specifiek te maken, want toepassing *is* specifiek. Voor elke situatie verschaft Hij bepaalde zeer specifieke richtlijnen, maar bedenk wel dat jij nog niet inziet dat ze universeel toepasbaar zijn” (T17.VI.1: 4-6).

Voor de Heilige Geest is elke aardse situatie bruikbaar. Dat was iets dat ik vrijwel meteen besepte toen ik, een paar maanden geleden, plotseling hoorde dat ik uitgezaaide borstkanker heb en medisch gezien ongeneeslijk ziek ben.

Dus laat de Heilige Geest maar met mij werken voor Zijn doel. Zeker nu!

“In elke situatie waarin je onzeker bent, is het eerste wat je dient na te gaan heel eenvoudig: ‘Wat wil ik dat hiervan komt? *Waartoe* dient het?’ Opheldering over het doel hoort thuis aan het begin, want dat zal de afloop bepalen. In de handelwijze van het ego is dit omgekeerd. De situatie wordt bepalend voor de afloop, die om het even wat kan zijn” (T17.VI.2: 1-5).

De Cursus leert me dat *ik* de afloop bepaal van de situatie. Nee, niet de uiterlijke afloop. Ik weet helemaal niet hoe het afloopt - of behandelingen aanslaan, wat er verder in mijn lichaam gebeurt, welke keuzes ik te maken heb, hoe lang ik in aardse zin nog leef. Maar wat ik *wél* weet, is wat ik wil dat hiervan komt. Samen met de Heilige Geest kies ik graag *vooraf* voor vrede als doel. Het ego vindt natuurlijk dat dat helemaal niet kan. Die zegt dat hoe ik me zal voelen, afhankelijk is van het verloop van de situatie. Als ik zieker word of pijn heb, voel ik me slecht en is mijn vrede weg. Als ik weer wat opknop, of een behandeling lijkt aan te slaan, begin ik hoop te koesteren en voel ik me weer rustiger. Mijn gemoedstoestand lijkt nu afhankelijk van een zich willekeurig ontwikkelende en onzekere situatie:

“Zonder een welomlijnd, positief doel, dat van meet af aan is bepaald, lijkt de situatie zich gewoon te ontvouwen en valt er niets zinnigs aan te ontdekken tot hij al voorbij is” (T17.VI.3: 1).

Nee, in de ogen van het ego valt er zeker niets zinnigs te ontdekken aan een situatie als dit. Het ego ziet: lichamelijke aftakeling, strijd, pijn, moeheid, lijden, noodgedwongen loslaten van werk, verlies. Dat alles eindigend in een verdwijnen in het peilloze niets van de dood... Niet bepaald een aanlokkelijk perspectief. En totaal zinloos.

“Niet alleen ligt jouw oordeel in het verleden, maar jij hebt ook geen idee van wat er gebeuren moest. ... En het enige oordeel dat nog te vellen overblijft is nu of het ego dit al dan niet bevalt...” (T17.VI.3: 4,6).

Nou, dat bevalt het ego zeker niet, zo’n ongeneeslijke ziekte. Maar daar blijft het niet bij. Zijn oordelen zijn gebaseerd op het verleden zoals hij dat ziet. En dus zal hij er een schuldverhaal van maken. Mijn ziekte moet wel mijn eigen schuld zijn, of er zijn anderen in het spel die tekortschieten en dus schuldig zijn. En nu is er angst, want schuld vraagt om straf. De

doodstraf, liefst. Nu ben ik niet alleen ‘ziek’, maar ook nog eens schuldig, beschuldigend, en bang. Dat is het aanbod van het ego om met een situatie als deze om te gaan. Gelukkig benadrukt de Cursus dat wij een keuze hebben in hoe we iets willen zien:

“De waarde van vooraf te beslissen wat jij wilt dat er plaatsvindt ligt eenvoudig hierin dat je de situatie zult zien als een middel om het te *doen* plaatsvinden. ... De situatie heeft nu betekenis, maar alleen omdat het doel er betekenis aan gegeven heeft”
(T17.VI.4:1,6).

Wanneer ik vooraf kies voor vrede als doel, en me daarin verbind met de Heilige Geest, dan blijkt ineens dat elk aspect van mijn situatie, ongeacht de uiterlijke vorm of ellende, alleen tot *vrede* leidt. Dat wat ik als doel gekozen heb, dat zal ik ontvangen.

En ik kan volkomen beamen wat de Cursus zegt. In de maanden die nu achter me liggen, is al veel gebeurd, uiterlijk en innerlijk. Maar *vrede* is er voortdurend, en zelfs op een steeds diepere en intense manier. De alomvattende vrede van ‘boven het slagveld’ zijn. Het diepe besef niet mijn lichaam te zijn, noch de persoon die van het lichaam gebruik moet maken. Het innerlijk weten niet kwetsbaar te zijn, als geest, ook al is mijn lichaam dat wel. Het intense ervaren te leven in God, voor eeuwig. En de grote bereidheid toe te laten dat ook deze situatie, ongeacht hoe die verloopt, door de Heilige Geest wordt gebruikt als een les in liefde, voor ieder die deze ontvangen wil.

Mijn hele situatie blijkt te gaan om vrede, vrijheid, inzicht en liefde. Is dat niet volkomen betekenisvol?

“Als de situatie voor waarheid en innerlijke gezondheid wordt gebruikt, moet het resultaat ervan wel vrede zijn. En dit staat volkomen los van wat het resultaat *in feite* [in de vorm] is (T17.VI.5:2,3).

Margot Krikhaar
MM2/2011